

Capitolul 2 – Iona se roagă

«**Și Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său, din pântecul peștelui**». Când am studiat primul capitol al cărții am observat că Iona chiar și în clipa când căpitanul l-a trezit din somn și i-a spus să strige la Dumnezeu lui, nu a făcut nici o încercare să se roage. El era tocmai pe punctul de a fugi din prezența Domnului, și aceasta nu este o situație în care te poți ruga. Am văzut că Iona a făcut chiar o mărturisire publică a păcatului său față de tot echipajul corăbiei – dar el încă nu s-a rugat. Am privit scena impresionantă de pe bordul corăbiei, când corăbierii fără tragere de inimă au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Este uimitor, că Iona chiar și în clipa când era pe punctul să moară, în mod evident nu a făcut nici cea mai mică încercare să meargă în rugăciune înaintea Dumnezeului său, cu toate că desigur era făcut un început al restaurării sufletului lui. Deseori este nevoie de un anumit timp, până când ești realmente cu totul restaurat. Aceasta o arată și Numeri 19,19.

Să nu credem că Iona într-un fel oarecare era mai rău decât noi! Istorisirea, care o avem înaintea noastră, este numai o ilustrare, cât de departe poate chiar un sfânt și un profet, care a fost folosit de Dumnezeu în lucrarea Sa, să se îndepărteze de Dumnezeu. Nici măcar în fața morții zidurile nu s-au prăbușit, pe care păcatul lui Iona și mândria lui le-a ridicat între Dumnezeu și inima sa. Zidul era numai de partea lui Iona, aceasta este adevărat; dar el însuși nu voia să se smerească, ca să se întoarcă la Dumnezeu și să ceară har.

Cât de minunate sunt căile lui Dumnezeu! Ceea ce nu au putut obține furtuna, valurile înfuriate, și nici chiar moartea nu a putut obține, aceasta a realizat Dumnezeu prin căile Lui. Lăsat singur în pântecul peștelui, în mijlocul acestui întuneric îngrozitor și al liniștii de moarte, total fără speranță de eliberare printr-un om, acolo Iona s-a rugat. «Din adâncimile Locuinței Morților am strigat», așa descrie Iona această clipă. Mai rău, mult mai rău, decât să fi pentru câteva momente sub valurile înfuriate și apoi să găsești moartea, erau aceste ore îndelungate pentru Iona, aceste trei zile și trei nopți în adâncul Locuinței Morților. Duhul mândru, rebel, s-a smerit în cele din urmă, și Iona s-a rugat.

Dacă vreunul va urma pe Iona pe drumul răzvrătirii și al vocii proprii, când este prea mândru și prea departe de Dumnezeu, ca să se roage, atunci să se uite bine la căile lui Dumnezeu cu acest om. Să ne fie clar, că Dumnezeu poate face duhul mândru să se smerească, și că El poate face să se înalțe rugăciune din inima cea mai împietrită! Iona a zis: «În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul». Cât de sincer este Iona! El a mărturisit deschis, că strâmtorarea a fost cea care l-a făcut să strige la Dumnezeu. El putea să privească moartea în față, fără să tremure. Dar, așa cum mărturisește Iona, sunt lucruri mult mai rele decât moartea. Acum a venit peste el o astfel de strâmtorare, că nu a mai rămas nimic altceva de făcut; el a trebuit să se roage. Să ascultăm pe un altul – sau este iarăși Iona, cel care vorbește în Psalmul 116,3-4? «Mă înfășuraseră legăturile morții și mă atinseseră sudorile Locuinței Morților; eram pradă necazului și durerii. Dar am chemat Numele Domnului: „Doamne, Te rog mântuiește-mi sufletul!”» Dacă insistăm să continuăm să mergem pe drumul vocii proprii și al răzvrătirii, atunci putem fi foarte siguri, că și noi vom întâlni necaz și strâmtorare, și anume un astfel de necaz și o astfel de strâmtorare, că ne vor constrânge să cădem în genunchi. Aceasta să ne atenționeze, dacă cumva ne-am îndepărtat din prezența Domnului, am devenit reci și împietriți; dacă am încetat să ne rugăm și am pierdut bucuria pe care am posedat-o odinioară în Hristos. Să punem la inimă istoria lui Iona! Dar apoi să auzim și ce spune versetul 5 din Psalmul 116, care urmează imediat după versetele citate! Acolo se spune: «Domnul este

milostiv și drept și Dumnezeu nostru este plin de îndurare.» Nu ne amintește aceasta de felul cum Iona a caracterizat pe Dumnezeu? Tu și eu, noi putem afla că Dumnezeu nostru este așa. Dacă ne întoarcem, El ne va ierta pe deplin.

Dacă acum revenim la ce spune Iona, observăm că sufletul lui pare să fie plin de uimire, că Dumnezeu a auzit și a ascultat pe un om ca el chiar și acolo: **«În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și El m-a ascultat; din adâncimile Locuinței Morților am strigat și mi-ai auzit glasul.»** Da, minune după minune – Dumnezeu este totdeauna gata să audă și este totdeauna gata să ierte. Norii și întunericul sunt numai de partea noastră. Dumnezeu nu S-a schimbat. Putem admira numai adorând, când vedem, cu câtă răbdare și cu câtă înțelepciune Dumnezeu se preocupă cu slujitorul Lui răătăcitor. Mereu El l-a atenționat și i-a oferit ocazia să strige către El și să-L roage pentru iertare și ajutor. Dumnezeu nu a renunțat la Iona, chiar dacă privirea morții nu l-a făcut să cedeze. Acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru. Cu cât mai bine este pentru noi, dacă cădem la picioarele Lui, îi mărturisim toată istoria păcatelor noastre și a eșecului nostru și Îl rugăm pentru har și iertare. Ca și scriitorul Psalmului 116, care a cunoscut necaz și strâmtorare, vom striga cu uimire adorând: «Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema în toate zilele mele.» (Psalm 116,1-2).

Dar să privim mai departe pe Iona în rugăciune! Ce privilegiu enorm de mare, să stai alături și să poți auzi această rugăciune din pântecele peștelui! **«Pentru că m-ai aruncat în adânc, în inima mărilor.»** Nu se recunoaște nici un gând, că corăbierii ar fi fost cei care l-au aruncat în mare. Nu, Iona știa mai bine: era Dumnezeu, și anume, numai Dumnezeu, care a făcut-o, și Iona a cunoscut aceasta. De ce a făcut Dumnezeu așa ceva? Era cruzime din partea Lui? O, nu! Acesta era singurul drum de întoarcere acasă a acestui deosebit fiu pierdut. Abia după ce el a fost trei zile și trei nopți în pântecele peștelui și-a venit în fire. Fie că sunt porcii sau un pește – Dumnezeu are căi, ca să facă pe poporul Său să-și vină în fire.

«Si curenții mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine.» Aceasta ne amintește foarte mult de cuvintele Domnului nostru din Psalmul 69,1-2 (unde într-adevăr ele sunt rostite profetic, dar sunt totuși cuvintele Sale): «Apele Mi-au pătruns până la suflet. Mă afund în adânc și nu Mă pot ține; am intrat în vârtoare, șuvoiul trece peste capul Meu.» Noi trebuie să păstrăm mereu în amintire, că Domnul Însuși ne spune, că Iona este un tablou despre El. Șuvoiul, care s-a năpustit asupra Domnului nostru, era mult mai sălbatic. Peste sufletul Lui sfânt se rostogoleau talazuri și valuri mult mai profunde, mai întunecate și mai îngrozitoare, atunci când El a suferit pentru păcate – nu pentru ale Lui proprii, ci pentru ale mele și ale tale.

«Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi!”» De trei ori citim în primul capitol despre Iona, că el a fugit de prezența Domnului. Dar aici este o cu totul altă chestiune. Atâta timp cât el a putut alege liber, Iona a fugit din prezența Domnului, sau în orice caz a încercat să fugă. Acum, singur în întunecimea și groaza mormântului său îngrozitor, Iona spune: «Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi!» El era în cele din urmă, așa cum credea el, foarte departe de prezența Domnului. El a găsit locul, pe care l-a căutat. Dar cât de îngrozitor era locul acesta! Acum nu Iona a părăsit cu voia pe Domnul, așa cum voia s-o facă; acum era mai degrabă așa, că Domnul, cum credea Iona, l-a lăsat intenționat singur pe Iona. Este serios să ne gândim, că va veni o zi, când mulțimea din jurul nostru va fi constrânsă să strige în adevăr: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Săi!” Acum ei nu vor pe Domnul, și curând va veni ziua când ei vor trebui aruncați din prezența Sa în întunericul cel mai mare, acolo unde este plânsul și scrâșnirea

dinților. Fie ca niciunul din cititorii mei să nu aibă parte de o astfel de soartă! Este cu mult mai rău decât a îndurat Iona, și în loc de trei zile și trei nopți va fi o veșnicie întreagă.

Nu ne amintesc aceste cuvinte de scena cea mai întunecată din toată veșnicia, când Domnul nostru a strigat: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» (Matei 27,46). Dumnezeu a părăsit realmente pe Acel Unul, care totdeauna a făcut voia Sa, deoarece păcatele noastre au fost puse asupra Lui. Ochii lui Dumnezeu sunt «așa de curați că nu pot să vadă răul și nu pot să privească răutatea» (Habacuc 1,13). Aceasta era crucea – acesta era prețul, pe care El l-a plătit pentru tine și pentru mine.

«Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi privi spre templul Tău cel sfânt.»» Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că aceasta nu a fost adevărat cu privire la Iona. El nu a fost lepădat dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Dimpotrivă, putem vedea clar, că ochii lui Dumnezeu priveau cu atenție spre slujitorul Său sărman, chiar și în pânțele peștelui. La momentul potrivit a venit porunca, care l-a eliberat din închisoarea lui îngrozitoare. Vom vedea aceasta în dată. Dar Iona gândea, că el este lepădat dinaintea ochilor lui Dumnezeu. El știa foarte bine, că el ar fi meritat aceasta. Dar Dumnezeu nu dă slujitorilor Săi după meritele lor, dacă meritul este de felul acesta.

Care este înțelesul cuvintelor: «Dar iarăși voi privi spre templul Tău cel sfânt.»? Desigur Iona și-a amintit de rugăciunea lui Solomon, rostită la sfințirea Templului, așa cum este ea relatată în 2 Cronici 6. Fără îndoială el o cunoștea foarte bine. Să vedem, de exemplu, versetele 38 și 39: «dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor, în țara captivității lor, ... dacă-Ți vor face rugăciuni cu privirile întoarse spre țara lor, spre cetatea care ai ales-o și spre casa care am construit-o pentru Numele Tău, ascultă din ceruri, ... iartă poporului Tău păcatele făcute împotriva Ta!» Pe baza cuvintelor ca acestea, Iona era autorizat de Domnul Însuși, să se bazeze pe harul lui Dumnezeu, că El îi va ierta păcatele și îl va elibera.

Ochii lui Iona erau îndreptați spre vest, spre Tarsis, dar acum, adânc în „Locuința Morților”, este prezentă adevărata pocăință și adevărata întoarcere. Iona privea acum spre răsărit, înapoi spre Templul sfânt, pe care el l-a părăsit nu demult cu intenții așa de rele. Exact aceasta înseamnă pocăința. Deseori se crede că ea înseamnă, să-ți faci griji mari din cauza păcatelor proprii. Aceasta poate fi inclusă în pocăință, și probabil este inclusă în pocăință, dar nu acesta este înțelesul propriu-zis al cuvântului pocăință. Înțelesul este: întoarcere înapoi, literalmente: să te gândești încă o dată. Iona s-a gândit încă o dată. În loc să privească spre vest, a privit spre răsărit. În loc să întoarcă spatele Templului sfânt al lui Dumnezeu, acum își îndrepta privirea spre el. În loc să fugă din prezența Domnului, acum el căuta prezența Sa. În loc să fie vechiul eu mândru, rebel, care nu vrea să se roage, nici măcar în clipele cele mai serioase, acum își găsește bucuria în a se ruga. Ea este singura lui mângâiere. Aceasta ne spune ceva despre întoarcere, despre pocăința reală, adevărată. Nu mă îndoiesc, că Iona și-a făcut griji mari cu privire la drumul său păcătos, dar el s-a căit când s-a întors să întoarcă spatele Tarsis-ului și fața spre Templul sfânt al lui Dumnezeu.

«Apele m-au înconjurat să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, plantele de mare s-au împletit în jurul capului meu. M-am coborât până la temeliiile munților, zăvoarele pământului mă încuiiau pe vecie.» Aici găsim o realitate lipsită de nădejde. Apele l-au inundat nu numai în exterior, ci aceste ape întunecate ale morții i-au pătruns până în suflet. Încă o dată ni se amintește, că Iona este un tablou al Domnului nostru Isus Hristos. Și nu ne spun tocmai versetele citate ceva despre suferințele Domnului nostru preaiubit, așa cum sunt

ele prezentate în Psalmul 22? Am constatat că talazurile și valurile, care au venit asupra lui, ne amintesc de Psalmul 69. În acest Psalm ne sunt prezentate suferințele Domnului, așa cum El le-a suportat din partea oamenilor – suferințele exterioare într-o cântă. «Tu știi ce jignire, ce rușine și ce batjocură mi se fac; toți vrăjmașii mei sunt înaintea Ta. Disprețul mi-a frânt inima și sunt copleșit de apăsare; aștept compătimire, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul. Mi-au dat fiere în mâncare și în setea Mea, Mi-au dat să beau oțet.» (Psalm 69,19-21). Toate aceste suferințe au fost pricinuite de oameni. Dacă medităm la versetul 6 și 7 din capitolul 2 al cărții Iona, atunci ne devine clar, că astfel de cuvinte ca «apele mi-au pătruns până la suflet» vorbesc despre suferințe mult mai grele decât erau suferințele exterioare pricinuite de mâna oamenilor. Ne amintesc de Iosif (de asemenea un tablou minunat al Domnului nostru) în Psalmul 105,18: «I-au strâns picioarele în butuci, l-au (textual: sufletul lui) pus în fiare». În prima jumătate a versetului vedem chinurile exterioare pe care le-a îndurat Iosif, în a doua parte dimpotrivă, vedem suferința profundă și străpungătoare, care a pătruns înlăuntrul ființei lui.

Aceasta este totodată și partea suferințelor Domnului nostru, pe care o avem așa de clar prezentată în Psalmul 22: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» Aceasta, cea mai profundă suferință din toate, a venit de la Dumnezeu, nu de la oameni, chiar dacă ea a fost pricinuită prin păcatele noastre. Unii oameni vor să ne convingă, că Domnul Isus a avut numai impresia că Dumnezeu L-a părăsit, așa cum era în cazul lui Iona: «Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi!”» Dar în cazul Domnului și Mântuitorului nostru era cu totul altfel. Acolo, pe cruce, El a purtat păcatele noastre. Și când tot acest munte de păcate erau asupra Lui, Dumnezeu a trebuit să-L părăsească. Era o realitate îngrozitoare, ceea ce El exprima prin acest strigăt îngrozitor: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» Noi putem înțelege ceva (niciodată totul), ce a însemnat pentru Salvatorul nostru curat și sfânt să poarte aceste suferințe exterioare, și această rușine și batjocura venită din partea oamenilor. Dar nici o imaginație omenească nu va putea vreodată să înțeleagă profunzimea suferinței cuprinse în acest strigăt îngrozitor: «Eli, Eli, lama sabachthani?» Aici apele L-au înconjurat realmente până la suflet. Aici El a luat acest pahar îngrozitor al mâniei unui Dumnezeu sfânt față de păcat, paharul, pe care tu și eu am meritat să-l bem. El l-a băut până l-a golit.

Vina noastră-ai ispășit-o,
Când de moarte-nconjurat,
Liniștit și în tăcere,
Ai purtat ce-am meritat.

Noi trebuie să constatăm încă un pas în jos făcut de sârmanul Iona. Din proprie inițiativă s-a coborât la Iafu, s-a coborât în corabie, s-a coborât în partea cea mai de jos a corabiei: trei pași triști în jos. Dumnezeu l-a dus în jos în mare, apoi în jos în pește, și acum Dumnezeu îl duce mai jos. «M-am coborât până la temelile munților.» Acum Iona era așa de jos, cât nu putea mai mult să coboare. Este bine pentru noi când suntem jos. Să revenim încă o dată la frumosul Psalm 116! Citim acolo în a doua parte a versetului 6: «Eram doborât de tot, dar El m-a mântuit.» Dacă am fost doborâți de tot, dacă mândria noastră a fost doborâtă, atunci El ne poate mântui. De îndată ce Iona a ajuns până la temelii, Iona spune: «M-am coborât până la temelile munților. Zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie.» Și nemijlocit după aceea citim: «**Dar Tu mi-ai scos viața din groapă, Doamne, Dumnezeul meu.**» Mândria lui Iona a fost frântă. El era acum așa de jos, cum nu putea mai mult să coboare. Și atunci, abia atunci

Domnul, Dumnezeul lui, i-a scos viața din groapă. Fiecare creștin credincios a experimentat foarte probabil așa ceva, căci: «Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului» (Iov 33,29). Domnul să ne ajute, ca noi să ne smerim cu adevărat înaintea Lui, pentru ca El să poată să ne scoată afară!

«Când mi se sfârșea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în templul Tău cel sfânt.» În zilele când îi mergea bine, în zilele mândriei și egoismului lui, Iona a uitat pe Domnul, sau să spunem probabil mai bine: atunci nu a luat în seamă pe Domnul. Dar acum, când talazurile și valurile au venit asupra lui și apele l-au înconjurat până la suflet, acum, când era la temeliile munților, când nu mai avea nici o speranță, el spune: «Zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie.» Acum sufletul lui era epuizat. El nu mai cunoștea nici o sursă de ajutor, nu avea pe nici un om, pe care putea să spere. Nu era nimeni, spre care el putea să se îndrepte. Acum și-a amintit de Domnul, și s-a rugat. Nu era nici o altă speranță, nici un alt drum, nimic pe care el îl putea face. Dar el nu numai s-a rugat, ci credința lui s-a ridicat din această „încăpere de rugăciune” ciudată, și prin credință putea să privească până «în templul Tău cel sfânt» și el a văzut că rugăciunea lui a pătruns acolo, înapoia perdelei, exact în prezența lui Dumnezeu.

Probabil noi toți am cunoscut ceva din această experiență a lui Iona. Cine dintre noi nu ar fi încercat deja să ia în propriile mâini situația lui! Și cânt totul a decurs greșit, când am ajuns la capăt cu înțelepciunea noastră, când sufletul nostru a devenit epuizat și nu am mai văzut nici un drum, nici o speranță, nici un plan, atunci ne-am amintit de Domnul, și atunci ne-am rugat. Noi nu am meritat ca rugăciunea noastră să fie ascultată; căci ea a fost scoasă de la noi în momente de cea mai mare nevoie! Dar noi – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – am experimentat ca și Iona, căci chiar și atunci rugăciunea noastră a pătruns în templul Său cel sfânt.

«Cei care se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.» S-ar putea ca Iona să fi observat pe corăbieri, când ei strigau fiecare la dumnezeul lui și se plecau înaintea idoliilor de nimic, sperau ajutor de la ei și le făceau rugăciuni. Probabil atunci aceasta nu l-a atins prea mult. Te obișnuiești cu astfel de lucruri. Într-o cântare în limba engleză se spune: „Păgânii în orbirea lor se pleacă înaintea lemnului și pietrei.» Și aceasta nu ne neliniștește câtuși de puțin. Acum, în prezența Domnului, Dumnezeului lui, gândul la așa ceva este foarte îngrozitor pentru sufletul lui Iona. El vede totul în lumina adevărată. El nu spune: „Este tot una cum aduc adorare ceilalți, important este că ei o iau în serios.” O, nu, el cunoștea grozăvia închinării la idoli foarte bine și a strigat: «Cei care se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.» Iona a avut parte așa de mult de harul lui Dumnezeu, că gândul la opusul acelora care se bazează pe idoli de nimic, în loc să se îndrepte spre Dumnezeu adevărat, i-a făcut clar cât de diferit este totuși rezultatul. Harul este prezent pentru toți, sub premisa că ei se întorc la Domnul. Dar nimeni să nu se înșele, gândind că idoli de nimic, indiferent cât de sincer sunt venerați, vor putea aduce vreodată har păcătosului! Ce carte a harului este cartea Iona: har pentru Iona însuși, har în mai multe ocazii decât una, har pentru corăbieri, har pentru oamenii și animalele din Ninive!

«Eu însă îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini jurămintele pe care le-am făcut.» Credința devine mai curajoasă. Acum Iona putea spune, că el va aduce jertfe cu strigăt de mulțumire. Cum putea el să spere la așa ceva, când era încă în pântecul peștelui? Numai prin credință! Această jertfă de mulțumire este o jertfă de pace, așa cum ea mai este numită. Era o jertfă de bună voie de un miros plăcut Domnului. Citim despre ea în

Levitic 3 și în Levitic 7,11-21 și 28-36. În Levitic 7,12 găsim că ea este numită jertfă de mulțumire. Ea prezintă o parte deosebit de frumoasă a jertfei lui Hristos. Citim, că la această jertfă mai întâi Dumnezeu primea partea Lui proprie. După aceea preotul, cel care jertfea își primea partea lui. Și Aaron își avea partea lui, și era o parte și pentru fiii lui Aaron. În final și acela care aducea jertfa, își primea partea lui. Când noi aducem jertfa de mulțumire, ea este nu numai pentru Dumnezeu Însuși un miros plăcut. Și Hristos, ca Mare Preot, și Hristos, ca Acela care S-a jertfit pe Sine Însuși, are o parte din această jertfă. Familia lui Aaron, sfinții lui Dumnezeu aici pe pământ, și ei primesc o parte. Și în cele din urmă, și acela care a adus jertfa de mulțumire primește o parte din această jertfă. Fie ca noi toți să aducem mai des jertfa de laudă și de mulțumire!

Iona, pe când încă se mai afla în pântecele peștelui, putea spune cu triumf: **«Voi împlini jurămintele pe care le-am făcut.»** Aceasta este credința adevărată. Și corăbierii au făcut juruințe, așa că o parte deosebită era pentru Domnul, pentru Iona și pentru ei înșiși. Dumnezeu a făcut aici încă o dată din cel ce mănâncă ce se mănâncă și din cel tare dulceț (compară cu Judecători 14,14).

Este ceva deosebit de frumos de văzut, cum credința lui Iona a crescut, în timp ce se ruga. Nu este deseori așa? Deseori venim înaintea Domnului să ne rugăm așa de triști și de apăsăți, că noi putem veni numai cu suspine, pe care aproape că nu le putem îmbrăca în cuvinte. Dar când ne rugăm și credința se îndreaptă spre Dumnezeu și astfel străpunge toate talazurile, valurile și furtunile de aici de pe pământ, atunci putem privi în strălucirea clară a prezenței Sale. Așa cum un sfânt, al cărui suflet era apăsător, a putut să spună când s-a rugat: «Nădăjduiește în Dumnezeu, căci încă Îl voi lauda : El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.» (Psalm 42,11).

Acum vine într-o câțiva punctul culminant al întregii rugăciuni. Este un strigăt mareț: **«Salvarea este de la Domnul.»**

Este ceva mareț, când învățăm aceasta. Atunci nu mai privim la oameni, care sunt slabi și trecători. Îndreptați numai spre Dumnezeu, fără nici o rază de speranță venită dintr-o altă sursă, singur, acolo jos în întuneric, acolo Iona a învățat una din cele mai profunde și mai mari lecții, pe care un om o poate învăța vreodată, și aceasta este: Salvarea este la Domnul. Domnul în harul Său să ne ajute, ție și mie, să învățăm tot mai mult din această învățătură mare! Atunci Îl vom cunoaște pe El Însuși tot mai bine și mai profund.

Ce a rezultat din acest strigăt mareț și minunat? – Ce rezultă, când noi am învățat o lecție? Când noi ne-am depărtat de noi înșine și de oameni și am privit numai la Domnul?

«Și Domnul a poruncit peștelui și peștele a vărsat pe Iona pe uscat.» De îndată ce Iona a învățat cu adevărat că salvarea este la Domnul, Domnul a și adus salvarea. Și cum a exercitat-o El? Printr-un cuvânt. El a vorbit, și peștele a ascultat. Noi am văzut deja, că furtuna a ascultat de cuvântul Lui, odată când ea trebuia să se ridice și altă dată când a trebuit să se liniștească. Găsim acum că și peștele mare devine ascultător. Singurul neascultător în cartea aceasta era Iona, un om, creatura cea mai înaltă a lui Dumnezeu, un bărbat, care era slujitorul și profetul lui Dumnezeu – și cu toate acestea el a avut curajul să fie neascultător. Acum Domnul a poruncit peștelui, și peștele a ascultat. Multe ne amintesc cum a fost Domnul pe pământ ca Om. El putea spune furtunii: «Taci, amuțește!» sau o mulțime mare de pești să vină în năvodul lui Petru, sau un pește să vină cu o monedă în gură în undița lui Petru. Slăvile lui strălucesc în Vechiul Testament și în Noul Testament. El este același. Har minunat, că El, ale cărui glorii sunt așa de mari și de strălucitoare, S-a plecat așa de mult spre noi!

Cuvântul adresat peștelui ne amintește de Psalmul 29, un Psalm, pe care Iona fără îndoială îl cunoștea bine. Probabil acest text a adus mângâiere și speranță în sufletul său, atunci când era la temelile munților și își amintea: «Domnul stăpânește peste potop și Domnul stă ca împărat în veci» (Psalm 29,10). Probabil cel mai bine putem încheia gândurile noastre cu privire la acest capitol minunat, prin aceea că vom cita câteva versete din acest Psalm maiestetic.

«Glasul Domnului este peste ape; Dumnezeul slavei tună; Domnul este pe ape mari.

Glasul Domnului este puternic, glasul Domnului este plin de măreție.

Glasul Domnului sfărâmă cedrii; Domnul sfărâmă cedrii Libanului și-l face să sară ca un vițel; și Libanul și Sirionul sar ca un zimbru tânăr.

Glasul Domnului varsă flăcări de foc.

Glasul Domnului cutremură pustia; Domnul cutremură deșertul Cades.

Glasul Domnului face pe căprioare să nască; El despoaie pădurile; în templul Său totul strigă „Slavă!”

Domnul stăpânește peste potop și Domnul stă ca împărat în veci.

Domnul va da tărie poporului Său, Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.»

Este glasul acestui Minunat – glasul Său ca bun păstor – pe care îl cunoaștem și îl iubim. Ajută-ne, Păstor bun, să Te urmăm totdeauna, să ascultăm totdeauna de glasul Tău!